

ELENA-CRISTINA MILITARU

VINO VATUL

VINO VATUL

VOL. II

ELENA-CRISTINA MILITARU

Libris
EDITORIAL

Respect pentru oameni și cărți

Director editorial: Dana Anghelescu
Design: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILITARU, ELENA-CRISTINA
Vinovatul / Elena-Cristina Militaru. - Brașov :
Libris Editorial, 2017
ISBN 978-606- 8814-62- 9
Vol. 2. - 2017. - ISBN 978-606- 8814-64- 3
821.135.1

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România
Tel: 0268 477 799
E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799
E-mail: office@libris.ro

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

*„Nimic nu e mai interesant decât să te întorci
într-un loc care a rămas neschimbat,
doar ca să vezi cât de mult te-ai schimbat tu.”*

NELSON MANDELA

INCREDIBILUL

1998

Compania unor copii te schimbă numaidecât. Ei sunt niște convertoare de energii care te fac să iubești viața, lucrurile simple, mărunte și dătătoare de bucurii. Ei m-au ajutat să-mi curăț mintea de toate amintirile vicioase care mă mai urmăreau uneori. Privindu-mi frații cum cresc și cum se deschid ca florile sub atingerea miraculoasă a noului nostru soare, mi-am zis că nimic rău nu mi se mai poate întâmpla vreodată. Începusem să mă înzdrăvenesc și mă simțeam bine și la adăpost. Simțeam că am ajuns acasă, în sfârșit. Știam că voi fi fericită în acel loc și nu altundeva. Deși pericolul încă mai era pe urmele mele, nu voiam să dau satisfacție sentimentului de teamă, care mă mai încerca din când în când. Având experiența atâtor răsturnări de situații, de schimbări de destine, de mentalități și de principii, eram îndreptățită să cred că viața noastră s-ar putea schimba din nou și asta nu datorită nouă, ci datorită acestei soarte care guvernează și cel mai mic amănunt, fără să ne dăm întotdeauna seama de asta. Mai aveam momente când simțeam că cineva mă urmărește, că merge după fiecare pas al meu și îmi cercetează fiecare mișcare, însă rațiunea respingea cu o vitalitate nouă toate aceste gânduri involuntare.

Rareș a avut și el rolul lui bine determinat. Datorită avantajelor pe care i le oferea profesia de avocat, a reușit să ne rezolve problemele

ce țineau de situația noastră juridică. Nu l-am întrebat niciodată cum de a reușit toate acestea fără prezența tatălui meu, care fusese totuși reprezentatul nostru legal. De fapt, nici nu mă interesau aceste detalii. Pentru mine erau importante lucrurile palpabile, tangibile, care îmi ofereau siguranța și confortul pe care ți le oferă viața de familie. Astfel eu am căpătat primul meu act de identitate, am reușit să-mi iau examenul de capacitate în sesiunea a doua cu notă maximă, să iau admiterea la un liceu cu prestigiu, pe Ștefan l-am înscris la o școală foarte aproape de casa în care ne stabilisem, iar pe Maria la o grădinița ce aparținea de aceasta. Totul reînvia sub stindardul unei noi identități. Totul apucase pe un făgaș normal, corect și mult prea frumos. Acest om, deși era cât se poate de modest, avea în ochii noștri strălucirea unui erou. Din primele clipe, începusem să port pentru el un adânc sentiment de simpatie și de admirație. Am rămas vrăjtită de frumusețea manierelor sale, de sinceritatea și de simplitatea purtărilor lui. Rareș se infiltrasă cu ușurință în sufletul fraților mei, iar în ceea ce mă privește nu a întâmpinat niciodată greutăți. Mi se părea că era un om demn de acest nume, iar calitățile lui erau atât de rare, încât s-ar fi crezut că venea dintr-o altă epocă. Aveam cele mai calde speranțe în legătură cu ceea ce ne aștepta alături de el.

Mă simt dator să spun și despre Damian și despre Tania câte ceva. După ce starea mea de sănătate s-a mai înzdrăvenit, am fost supusă unei îndelungate audieri la secția de poliție. Am spus tot ce am știut, fără nici un ocol, fără a uita nimic din ce mi s-a întâmplat, din ce am văzut, din ce am auzit, din ce am trăit. În urma declarației mele, cei doi au fost trimiși în judecată în stare de arest, cu multiple capete de acuzare: Tania pentru prostituție, spălare de bani, cămătărie, șantaj și vătămare corporală gravă, iar Damian pentru lipsire de libertate, proxenetism, trafic de minori și răpire. Anca a depus și ea mărturie împreună cu mama și cu bunica ei, astfel s-au adunat suficiente probe și incriminări, ceea ce au ajutat la condamnarea lor definitivă. Cei doi își creaseră o rețea foarte amplă și foarte bine pusă la punct. Aceasta era „afacerea” pe care o dețineau împreună, iar localul acela dezgustă-

tor era un fel de piață de desfacere a serviciilor pe care ei le ofereau cu atâta dărnicie. Așadar, singură căzusem în gura peștelui. Năpăstuită de soartă, eu am fost ținta lor perfectă; eu și alte câteva zeci de fete ca mine. În urma anchetelor au fost depistate alte 34 minore care erau deja vândute pe tot cuprinsul Europei unor alți proxeneți care le exploatau și le obligau să-și calce peste demnitate și peste inocență. A fost descoperită și casa în al cărei subsol fusesem ținută captivă. Acela era locul în care Damian își zăvora victimele până la găsirea unui cumpărător calificat și cu potențial financiar solid.

Cu Anca am păstrat o legătură de prietenie cum rar există. La două săptămâni după ce și-a regăsit familia, am văzut-o din nou. Rareș o căutase și îmi făcuse o surpriză aducând-o în vizită. Eram încă în spital, iar prezența ei mi-a făcut un bine nemăsurat. Ce schimbata mi s-a părut; parcă era altă fetiță. Așa curată și bine hrănită era foarte diferită. Și fericirea a pus pe chipul ei o lumină nouă. Ochiul ei străluceau de atâta vitalitate și nu m-am putut împiedica să nu mă uimesc. Ne-am îmbrățișat în prima secundă ce ne-am văzut și am rămas așa clipe în șir, de parcă am înfruntat amândouă un adevărat război. Relația este la fel de profundă și azi și, deși au trecut atâția ani, mi se pare că am rămas la fel; ea creează asupra mea un efect magnific. De fiecare dată când o revăd sau când îmi vorbește, am impresia că am încă paisprezece ani. Nu știu cum face, dar mereu mă determină să fac o incursiune în trecut. Trezește în mine sentimentul dulce al adolescenței, al clipelor în care, după zburcături îndelungate, mi-am găsit liniștea și locul în lume. Acum e departe. Studiază în Elveția și urmează un program de masterat în domeniul energetic. Dorește să fie „om mare” – expresie pe care o folosește încă de la zece ani. Are toate șansele să devină ceea ce-și propune, căci ambiția ei este laudabilă.

Să revin acum la firul povestirii. Într-o seară, am coborât în bibliotecă și am vrut să-mi aleg o carte. Ziua fusese toridă, însă noaptea promitea o atmosferă mai răcoroasă. În aer se simțea o vibrație sonoră, de parcă ar fi respirat cerul însuși. Fereastra deschisă lăsa să

pătrundă în salon lumina tulbure a amurgului. Sclipirile roșiatice se luptau cu luminile palide ale lămpadelor. Greierii cântau cu tonuri înalte și neobosite. Susurul dulce al fântânii ce răspândea răcoare, se auzea ca un sunet tânguitor. Mi s-a părut ciudat felul în care i-am interpretat ecoul și nu-mi puteam explica de ce am receptat astfel. Mănată de curiozitate, m-am uitat o clipă pe fereastră. În vremea aceea grădina era o adevărată încântare. Un liliac de vară își întindea florile purpurii lângă structura de piatră a fântânii. Părea că oferă o ofrandă la poalele unui mândru templu. Dinăuntru acestuia, se auzea acel susur plângător. Împinse de aerul serii, spicele lungi se legănau pe pereții edificiului, ca și cum i-ar fi mângâiat. În frumusețea asfințitului, apa lăsa impresia că s-a metamorfozat într-o fecioară care își plângea soarta. Părul ei lung curgea într-o cascadă argintie. Rochia diafană, bătută în picături de apă, părea că i se lasă într-o parte, pe un umăr. Glasul suspina în continuare. Micuța eroină se clătina când într-o parte, când în alta, de parcă ar fi executat o formă de dans tragic. Ultimele raze de soare se așterneau pe chipul incredibilei făpturi și o mângâiau cu duioșie, ca pe o fetiță rătăcită. În jurul ei, celelalte plante păreau că foșnesc anume pentru a-i ține isonul. Incredibilă și himerică imagine. Am vrut să pun alt sfârșit cutremurătoarei apariții, dar n-am avut nicio putere. Nu-mi puteam imagina alt deznodământ, căci povestea avea unul deja stabilit. Parcă Euripide, cu talentul lui de a detalia fatalitatea, scepticismul, pateticul, apela de undeva dintr-un colț al universului, la toate manifestările naturii pentru a-și pune din nou în scenă o piesă dramatică. Miticul se îmbina cu realitatea. Ifigenia era oare cea care se afla înaintea ochilor mei? Cea pe care tatăl Agamemnon trebuie să o sacrifice din ordinele zeiței Artemis? Cea care acceptă de dragul părinților ei și a întregii Hellade să moară pentru pace? Da. Era chiar Ifigenia care își lua rămas bun de la mamă spre a-și oferi trupul tatălui pentru a fi jertfit zeiței neîndurătoare. Consimțirea nedreptului sacrificiu era înduioșător. Candida și grațioasa fecioară se aruncă din iubire pentru ceilalți, în brațele morții cu un curaj uimitor și cu o hotărâre extraordinară. O concluzie funebră am

II
 VINO VATUL

dedus din toată această nefericită reprezentare: „Viața e o nesfârșită concesie.” Peste grădină se așternuse deodată un întuneric dens, de parcă ar fi fost acoperită cu o cortină neagră. Noaptea se instala mai repede decât m-am așteptat, căci cerul mai purta doar câteva urme de portocaliu, care și acestea începeau să se dilueze într-un violet posomorât. Neputincioasă în fața acestui spectacol, m-am îndepărtat de la fereastră și am revenit cu gândurile la lumea firească. Aceasta purta un timbru voios, lipsit de zbucium. Din bucătărie, se auzea un zăngănit de oale. Doamna Sima pregătea pentru a doua zi un tort de fructe. Copiii se jucau în camera lor, iar râsul lor copilăresc se auzea până la parterul casei. Maria își întreba fratele de ce Rudolph – renul preferat al lui Moș Crăciun – are nasul roșu.

– Pentru că luminează drumul, atunci când moșul aduce cadourile în noaptea de Crăciun. El este conducătorul saniei și îl ajută pe Moș Crăciun să vadă casele tuturor copiilor.

– Și ceilalți reni de ce nu au nasul roșu? Dacă ar avea, nu crezi că ar fi mai multă lumină?

– Este adevărat, a răspuns Ștefan prins în discuție. Dar dacă ar fi atât de multă lumină, cei mici s-ar trezi în mijlocul nopții și l-ar putea descoperi pe moșul. Iar dacă s-ar întâmpla asta, el nu ar mai aduce daruri niciodată.

– O, vai! Nu ar fi bine deloc.

– Toți renii sunt speciali, a continuat Ștefan.

– Și oamenii sunt speciali?

– Da, fiecare în felul lui.

– Hmm... a exclamat Măriuca, gândindu-se foarte serios la ceea ce îi spusese fratele ei.

Puteam să jur că următoarea întrebare ar fi fost:

– Și în ce fel suntem noi speciali?

– Toți avem o mulțime de calități care ne deosebesc de restul oamenilor.

– Ce e o calitate?

– Este o însușire, un dar de la Dumnezeu, un fel de semn specific, unic. Spre exemplu, a fi bun este o calitate foarte frumoasă.

– Chiar așa? a întrebat curioasă sora mea.

– Înseamnă că și eu am calitate. Adică, eu nu sunt la fel ca ceilalți și nici ceilalți la fel ca mine.

– Ce dreptate ai! a replicat Ștefan mândru că lecția lui a avut un succes.

Am zâmbit la cuvintele lor și mi-am plimbat ochii prin jur. Ce căutam? A, o carte. Pe un raft din bibliotecă aflat mai sus cu câțiva centimetri de mine, mi-am văzut puținele lucruri pe care le adusesem cu noi din Bacău. Am trecut cu privirea peste verigheta mamei din aur, peste lăntșorul meu cu inelul pe care mi l-a dăruit ea și pe care îl purtasem ca medalion, peste fotografia ei scumpă și peste cărțile care își rufăiseră paginile de atâta răsfoit. Actele noastre erau tot acolo, puse unul peste celălalt în perfectă ordine. Rareș îmi arătase din prima zi unde ne sunt lucrurile, încercând în acest fel să ne facă să avem încredere în el. Îmi dădusem demult seama că nu trebuia să se străduiască deloc să ne câștige încrederea, căci o făcuse din prima zi în care l-am cunoscut. Ce-i drept, frații mei au făcut-o mult mai devreme și mult mai ușor decât mine.

„Un yankeu la curtea regelui Arthur” de Mark Twain, „Marile speranțe” de Charles Dickens sau „Jane Eyre” de Charlotte Brontë, au fost titlurile care mi-au atras atenția. Le-am scos cu grijă pe fiecare de pe raft și le-am așezat pe masă, sub ochii mei nerăbdători. Nu mă puteam decide. Mi-aș fi dorit să pot avea câteva perechi de ochi în plus ca să pot citi cât îmi doream.

– Ai nevoie de ajutor?

Rareș apăruse fără zgomot în pragul ușii și mă privea distrat de peste prag. Am încuviințat zâmbind și coborându-mi privirea cu sfi-ală.

– Ia să vedem ce ai aici...

S-a apropiat și și-a îngustat ochii ca pentru a se hotări. Până și pentru el, părea o dilemă.

II
VINO VATUL

– Toate sunt interesante, iar subiectul fiecăreia dintre ele este pătrunzător și marcant. Hmm... poate că ar trebui să începi cu „Jane Eyre”. Abia aștept să-mi spui părerea ta după ce o vei termina de citit.

Când privirea lui a urcat către polița șemineului pe care fotografia mamei mele stătea înrămată într-un suport de argint, l-am văzut cum îi dispare voia bună de pe chip și cum acesta capătă un aer sumbru, îndurerat. Ochiul lui au zăbovit ceva vreme pe suprafața de sticlă a ramei, așternându-i expresii dintre cele mai tulburătoare. Mi s-a părut că în tot acest timp uitase că mă află lângă el, ca și când aș fi dispărut și ar fi rămas singur cu portretul ființei care îl neliniștea atât. L-am lăsat să revină singur la realitate și m-am prefăcut preocupată de studiul rezumatului de pe coperta cartonată a cărții, însă tăcerea lui mă înspăimânta. Aș fi vrut să-l trag din prăpastia acelor amintiri care îi invocau atenția, dar cred că i-aș fi făcut mai mult rău. Fotografia mamei mele îl înduioșa și îl mâhnea în egală măsură. Am privit și eu în direcția în care privea el și am avut parte de o descoperire surprinzătoare. Nu știi dacă s-a întâmplat doar pe fondul imaginației mele, dar am avut atunci impresia că mama mea îi zâmbea *lui* de pe scaunul pe care era așezată în acea postură princiară. Doar lui îi putea acorda acea căutătură gingașă, prietenoasă, afectuoasă, înrudită aproape cu iubirea mută, tăcută, nerostită. Zâmbetul ei candid radia pe chipul senin și acaparât de emoție. Rămăsesem fără cuvinte. Și da, aveam dreptate. Pentru el fusese imortalizat chipul ei angelic. Lui i se adresau căldura, bunătața, atașamentul sufletesc, pe care ea îl expunea cu atâta generozitate și sinceritate. În urma acestei convingeri, mi-am dus mâna la gură și am încremenit într-un loc; curiozitatea și indignarea urzindu-și imediat planurile împreună cu imaginația. Apoi Rareș s-a întors deodată spre mine și fără să-mi adreseze vreun cuvânt, l-am văzut ieșind din cameră zbcuciat ca o furtună. Câteva clipe bune, am privit în urma lui stând în aceeași poziție țepănă ca a unei statui. Nu știam pe ce cale a presupunerilor să o apuc. Totul părea că se strânge într-un imens nod de coincidențe, de situații pe care nu le prevăzusem și nici nu le bănuisem. La început, m-am lăsat convinsă doar

de jocurile ironice ale sorții, de planurile ei magnifice, neașteptate și impresionante. Însă mai apoi am început să iau la rost credibilitatea fiecărei turnuri de situații. Și mai presus de toate cum de tocmai el era donatorul cel mai compatibil în transplantul de măduvă? Am început să tremur, iar o sudoare rece mi-a coborât pe șira spinării ca un râu de gheață. *Nu este posibil!* mi-am zis frământându-mi gândurile în fel și chip. Toată viața mea fusese clădită pe o minciună. Nimic nu mai părea veridic. Nimic nu se mai potrivea cu ce știusem până atunci. Mi-am dat baticul jos cu un gest apucat și m-am privit în oglinda de deasupra șemineului. Adâncurile ei lucioase mă reproduceau sfidător și arogant. Parcă se însuflețise în urma părerilor și a închipuirilor mele și mă pedepsea afișând un chip de copil aproape matur și mutilat. Părul scurt nu măsoara nici cinci milimetri, iar în unele locuri aproape că nu se vedea. Cearcănele mari îmi înconjurau ochii verzi și speriați ca ai unei pisici, fața ascuțită părea ca o mască neregulată trasă în grabă peste un craniu fantomatic, iar gura cu buzele surpate părea strânsă într-o expresie îngrozită. Toate experiențele pe care le căpătasem atât de „conștiințioasă” au avut asupra mea un efect neașteptat. Corpul meu căpătase o atitudine de îngâmfare, de superioritate. Nu-mi mai era frică de lucrurile mărunte și consideram că dacă am făcut față unor frici mai mari, celelalte circumstanțe potrivnice în care m-aș fi nimerit, nu erau decât niște simple provocări. Această viață plină de violență, de lăcomie și de ură, îmi servise cele mai ajutoare lecții. Dar totuși... cine eram până la urmă? Acea nu eram eu. Nu mă mai recunoșteam, nu datorită aspectului, ci datorită sufletului care se lua la rost într-un mod neiertător și acuzator. Nerăbdarea îmi tăia luciditatea și mi-o împungea ca un fier încins. Din adolescența pașnică și docilă, mă transformasem într-una rece, răzgâiată și nerecunoscătoare. Apucăturile mele rebele înfloreau ca ciupercile după ploaie. Imaginația mă ațâța într-un foc nebun de revoltă. Un demon ascuns mă trăgea într-un joc cumplit de păreri. Gândurile mele se roteau într-o goană imposibilă. O stare de greață mi-a strâns stomacul și am fost nevoită să alerg până la baie ca să mă eliberez de rău. Cum de fusem atât de

proastă, de oarbă și de naivă? Iată, adevărul se răzgâia în fața mea și râdea arrogant așteptând clipa ca eu să-l descopăr. Ce mult mi-a luat să-mi dau seama că viața despre care începusem să cred că devine perfectă, era de fapt o făcătură, o prefăcătorie. Care erau originile mele până la urmă? Și cine era cu adevărat acest om care și-a făcut loc în inima noastră într-un mod atât de perfid și de ipocrit? Câteva minute bune mi-am plâns amarul cu lacrimi reci, dar care îmi ardeau sufletul în cel mai sfâșietor mod posibil. Nu simțeam răceala pardoselii, căci zăceam ca pe un rug gata să izbucnească în flăcări. Mă vedeam ca pe o vrăjitoare din timpul Inchiziției, ce semănam în calea mea mai mult rău decât bine. În mintea mea obosită am așezat imaginea mamei mele lângă cea a lui Rareș. O, Doamne, se potriveau atât de bine unul lângă celălalt! Și cât de mult se asemănav! Aș fi zis că sunt Soarele și Luna, care au fost blestemați pentru iubirea lor desăvârșită și condamnați să nu se mai vadă niciodată, ducându-și cu ei iubirea neîmplinită până la moarte. Poate că eu am fost piedica ce i-a despărțit. Poate că nașterea mea i-a determinat să aleagă căi diferite. Poate că familia lui, sau a ei, nu a acceptat relația lor datorită *mie*. Stomacul meu a zvâcnit iar revoltându-se din cauza acestor idei noi care mă determinau să mă urăsc, să-mi fac rău, să mă comport ca o imbecilă. Simțeam că voi leșina, dar furia a preluat controlul corpului meu și m-a propulsat către chiuvetă. Mi-am spălat fața cu apă rece până când am crezut că voi îngheța de tot și apoi mi-am impus să inspir adânc ca să mă controlez. Trebuia să știu, și asta cât mai repede. Am ieșit din baie și m-am oprit puțin în dreptul camerei celor mici. Am întredeschis ușa ușor și i-am văzut pe cei mici uitându-se la un desen animat. Seninătatea lor copilărească mi-a făcut inima să bată în neliniște și nesiguranță. Din cauza mea, oare, au suferit atât? Eu le-am fost motiv de chin și umilință? Eu am fost motorul furiei așa-zisului meu tată? Poate dacă nu aș fi existat, ei n-ar fi fost nevoiți să sufere atât. Fără prezența mea, poate că nu ar mai fi existat prilej de frustrări și de descărcări necontrolate de mânie. Și iată că, deși moartea mă pândise de mai multe ori, tot mai eram în viață. Până când? Până când aveam

să-i distrug pe toți? Țăsta era scopul meu? M-am dat îngrozită înapoi și am închis ușa la fel de silențios precum am deschis-o. Măinile îmi tremurau, de parcă aș fi întâlnit în calea mea un monstru, însă singurul monstru pe care îl cunoșteam eram chiar eu. Eu care încăpeam atât de bine în corpul acela de copil bolnav și care purtam atât de bine chipul acela de ființă răătăcită și suferindă. „Nevinovata și biata de ea” ar fi zis unii, însă eu auzeam prea bine cuvintele tatălui meu care mă intitulau „lepădătură și nenorocită”. Vocea lui se auzea tot mai tare în mintea mea; atât de tare încât am avut impresia că se află din nou lângă mine. Pentru prima dată i-am crezut vorbele și am știut că mi se potrivesc. Avea dreptate!

L-am găsit pe Rareș imediat ce ieșisem afară din casă. Pașii mei umblau pe de rost, căci toate celelalte stări ale mele erau înverșunare și înrobite de sentimentul de vinovăție și nu mai răspundeau la alți stimuli. Nici măcar vremea călduță ce purta cu sine adierea dulce a florilor, nu avea darul de a-mi mai înmuia sufletul. El stătea pe jos cu spatele rezemat de trunchiul unui tei bătrân. Părea că se gândește departe, căci nu m-a văzut chiar atunci. În dreapta lui, o scrumieră ticsită cu mucuri de țigară, se chinuia să susțină un altul ce aproape se stingea. Am urmărit o clipă firul de fum ce se ridica ridicol către coroana bogată și înmiresmată a arborelui și am avut o tresărire dureroasă. Așa trebuia și eu să fiu. O ființă indezirabilă, nepotrivită, nedorită, imperfectă, ce umbrește și sufocă tot ce întâlnește în calea ei. Un fel de gândac nenorocit ce distruge și seacă orice e frumos și bun.

– Eu am fost de vină, nu-i așa?

Cuvintele mele au ajuns până la el cu un avânt disperat. Rareș și-a ridicat ochii către mine și a rămas surprins din cauza întrebării mele, dar și a stării încrâncenate și suferinde în care mă aflam. Părea că nu a înțeles întrebarea mea și a încercat să-i ghicească sensul dându-mi un răspuns ce părea potrivit pentru mai multe tipuri de întrebări:

– Singurul vinovat sunt eu.

Nu trebuia să ia păcatul asupra lui, când știam prea bine cine e vinovatul. Am suspinat și am început să plâng. Reacția mea l-a luat

II
VINO VATUL

pe nepregătite și l-a ridicat numaidecât în picioare. Nu știu când a ajuns lângă mine și nici nu mai știu ce încerca să mă întrebe, căci nu auzeam decât glasul lacrimilor mele și al propriei mele suferințe. Neștiind cum să mă liniștească, l-am văzut scotocindu-se prin buzunare după telefonul mobil. Bănuiesc că voia să-mi sune medicul. L-am oprit ridicându-mi fața către el și fixându-mi privirea în ochii lui verzi. Verzi ca ai mei.

– Este adevărat că tu... tu... ești tatăl meu?

Linște. Stupoare. Emoție. Toate sunetele din jurul nostru au amuțit în așteptarea adevărului. Măinile lui s-au așezat pe umerii mei, iar privirea tulburată și surprinsă încerca să mă convingă că ceea ce l-am întrebat nu era posibil.

– Am suferit umilințe mai mari decât îți poți închipui, așa că una în plus nu mai contează.

– Oricât de mult mi-aș dori asta, acest lucru nu este adevărat și este mai mult decât imposibil.

Vocea lui avea un timbru grav, serios și neprefăcut.

– Miști!

– Alexandra...

– Ești ca toți ceilalți. Nu știu cum de am avut încredere în tine. De ce nu recunoști? Spune deschis tot ce ai pe suflet. Măcar atât merit.

– Crede-mă! Îți spun adevărul și nu are niciun sens ceea ce-mi reproșezi.

– Atunci, de ce... sunt aici, cum de te-am găsit tocmai pe tine. Cine ești? Cine sunt eu? Noi?

Rareș m-a tras la pieptul lui și m-a ținut într-o îmbrățișare prelungă. Deasupra mea, probabil că plângea, căci pieptul i se ridica și cobora ca în urma unei vărsări de lacrimi.

– Ce ai înțeles tu e greșit și îți voi explica imediat.

Vocea îi era caldă, dar cumplit de emoționată. Nu se așteptase la o asemenea confruntare.

– Hai să mergem în bibliotecă. Acolo am niște documente care vor întări tot ceea ce-ți voi spune.

Am încuviințat fără nicio tragere de inimă. M-am desprins din îmbrățișare și l-am lăsat să plece înainte. Am micșorat pasul, călcându-i pe urme, pentru că mă încerca un soi de confuzie. Fusesem aproape sigură că am avut dreptate, crezusem că intuiția mea nu dă greș, dar iată că în urma bazaconiilor scornite de mine, Rareș suferea. Îi tulburasem sufletul și mă condamnam pentru asta. Era covârșitor sentimentul de vinovăție.

Când am intrat în bibliotecă, l-am văzut cum se rotește pe loc, de parcă ar fi căutat un răspuns în acel petic de parchet. Chipul îi era înnourat ca un cer pregătit de furtună. Nu-mi plăcea starea în care se afla. Când mi-a simțit prezența, m-a privit cu o atenție ezitantă, ca și când nu s-ar fi putut decide dacă îmi putea face o asemenea mărturisire. Am așteptat cu răbdare, fără să-l zoresc, lăsându-i timp și spațiu ca să-și găsească curajul necesar, căci îmi imaginam că, dacă i-aș fi spus măcar un singur cuvânt, aș fi produs asupra lui un efect asemănător cu cel pe care îl are un ger teribil și neașteptat asupra florilor de primăvară. Nu mi-ar mai fi destăinuit nimic, nici atunci, nici altădată.

Deodată lucrurile mi s-au părut diferite. Am avut senzația că totul s-a preschimbat, că toate obiectele au căpătat un aer mistic, tainic. Vedeam aceleași cărți, aceleași elemente de ornament, aceleași piese de mobilier, același candelabru, dar credeam că peste toate acestea se așternuse o lumină nouă, greu de descris. Mă aflam într-un sanctuar, iar acea cameră era refugiul lui Rareș. Abia atunci când mi-am trecut privirea peste tot, am realizat că decorul în care ne aflam era unul și același cu cel reprezentat de misterioasa fotografie. Doamne, chiar așa era. Da, iată pianina, iată candelabrul, iată biblioteca pe care o admirasem mai devreme. De uimire am făcut niște ochi mari, nevenindu-mi să cred. Am avut un sentiment confuz, de parcă m-aș fi integrat în imaginea de acum paisprezece ani. O iritare nouă mă împungea ca un ac încins; iritarea necunoașterii. M-am rugat în gând să am răbdare. Totul avea să fie lămurit în curând.

M-am sprijinit puțin de perna canapelei și am așteptat cu capul plecat cuvintele lui. El începuse să se plimbe înapoi și încolo, fixând

II
VINO VATUL

podeaua cu o privire încruntată, mergând până la fereastră și înapoi, descriind semicercuri largi, ca și când ar fi fost singur în cameră. S-a întrerupt din nou și s-a uitat la mine cu o privire umilă, ca atunci când dorești ca celălalt să-ți dea dreptate indiferent ce ai face. În mintea mea tulburată, un gând se răsucea haotic ca un zbor de liliac, urmărindu-mă ca o obsesie. Am făcut și am desfăcut teorii nenumărate, dar niciuna nu s-a asemănat cu adevărul pur și neprefăcut. Aveam în fața mea un om a cărui inimă era încărcată de o durere imposibil de transpus în cuvinte. O suferință de neînchipuit i-a împietrit fața, transformând-o parcă într-o mască de ghips. Privirea lui îndurerată povestea decepția, regretul că a eșuat în încercarea de a schimba o soartă și nu orice fel de soartă, ci a femeii pe care a iubit-o. Frânturile vagi din enigmă, care m-au contrariat până atunci, începeau să se contureze într-un adevăr care mai degrabă mă indigna decât mă lămurea.

– Nu știu cum să încep, a mărturisit el. Mi se pare greu să spun totul deodată pentru ca tu să înțelegi mai bine.

– Poate ți-ar fi mai ușor dacă ai fi sincer cu mine. Nu mai sunt un copil, Rareș, și am trecut prin atâtea lucruri, încât mă poți considera un om mare. M-am maturizat cu zece ani mai devreme decât o vor face copiii de vârsta mea. Voi înțelege de la bun început tot ce îmi vei spune.

Cu niște ochi sumbri și serioși mi-a aruncat o privire cercetătoare. Într-adevăr, judecând după constituția mea costelivă, cine m-ar fi auzit vorbind astfel, ar fi fost tentat să creadă că mi-am pierdut mințile, însă trecusem prin atâtea în pușinii ani pe care îi aveam, încât s-ar fi putut crede că trăisem câteva vieți la un loc. Într-un sfârșit, Rareș și-a luat ochii de la mine și i-a fixat undeva în dreapta lui către un sertar al scrinului. I-am urmărit privirea și imediat m-a încercat un soi de curiozitate. Acel sertar era prevăzut cu o încuietoare aurită, elegantă, dar din care lipsea cheia. Nu m-am putut abține să nu mă întreb în sinea mea ce conținea acel sertar. Conștiința mea a fost supusă unui proces complicat de gândire. Cu un gest sigur s-a ridicat în picioare

cu un salt ca de atlet și s-a îndreptat către recentul lui obiect de studiu. Înainte de a scoate cheia, pe care se pare că o purta la el ca pe un obiect sfânt, s-a oprit o clipă în fața sertarului, și-a ridicat ochii către fotografia mamei mele și a părut că încearcă o comunicare cu ea. Această manifestare clară a neliniștii și a incertitudinii gândurilor sale, a avut rolul de a mă uimi și mai mult. Începusem să mă simt stânjenită, de parcă stăteam pe un arici supărat. Zgomotul electric produs de atingerea dintre cheie și lăcașul ei, m-au făcut să tresar. O emoție înăbușitoare îmi făcea inima să-mi bată de două ori mai repede. M-am străduit să par liniștită, dar în mod clar tremuram din tot corpul. Rareș a descuiat ușa sertarului cu un gest tremurând și a scos din interiorul lui un vraf de hârtii. La prima vedere a părut a fi un teanc de scrisori.

– Ca să pot povesti mai bine despre relația pe care am avut-o cu mama ta, voi începe să descriu prima parte a vieții ei, pe care cred că n-o cunoști.

S-a așezat lângă mine pe canapea, punându-și amândouă palmele peste acele scrisori îngălbenite de vreme și cu colțurile deteriorate de atâta răsfoit. Cu un ochi iscoditor, mă privea pentru a vedea ce efect au vorbele lui asupra mea.

– Am cunoscut-o pe Cami la Universitatea din București. Ea era studentă la Facultatea de Drept, iar eu la Facultatea de Litere și Filosofie. O cunoșteam din priviri pentru că locuiam amândoi în același cartier și o vedeam deseori, însă niciodată nu i-am adresat mai mult decât banalele forme de salut. Eram în anul I când am îndrăznit să mă apropii de ea. Se afla la biblioteca universității și îmi ceruse ajutorul să-i dau o carte ce se afla pe ultimul raft. Era micuță de statură, dar nici eu nu eram prea înalt. Comic a fost că și eu am întâmpinat aceeași dificultate de a extrage volumul cu pricina, așa că în loc să-i ofer sprijinul solicitat, am rugat la rândul meu pe altcineva. Bibliotecarul a adus o scară și astfel problema noastră a fost rezolvată imediat. Ne-am împrietenit pe loc amuzându-ne într-una de ridicolul situației. Era o ființă fascinantă și de-a dreptul luminoasă. Te înveseleai

CUPRINS

INCREDIBILUL	7
AMINTIREA.....	39
DESPĂRȚIREA	63
SMARALDUL	79
DECIZIA.....	99
DESCOPERIREA	111
DUREREA.....	123
REVEDEREA	143
AMENINȚAREA.....	181
CUIBUL LINIȘTIT	203
COMPETIȚIA.....	233
PĂDUREA.....	261
SALVAREA	281
DUELUL.....	301
REGĂSIREA.....	333
CONFRUNTAREA.....	357
ZIUA CEA MARE	391